

Η Άποψη του Θεού για τον Πόλεμο και τη Βία

*«Καταπαύει τους
πολέμους έως των
περάτων της γής·
συντρίβει τόξον και
κατακόπτει λόγχην· καίει
αμάξας εν πυρί..»
— Ψαλμός 46:9*

Βρισκόμαστε πλέον για τα καλά στον εικοστό πρώτο αιώνα. Οι παγκόσμιες συνθήκες επιδεινώνονται ραγδαία. Οι άνθρωποι, τους οποίους εμπιστευτήκαμε, τα πράγματα, που γνωρίσαμε και απολαύσαμε, και

μάλιστα που θεωρήσαμε δεδομένα, εξαφανίζονται. Πολλοί στον κόσμο σήμερα ζουν σε μια συνεχή κατάσταση φόβου. Βλέπουμε από πρώτο χέρι ότι οι παγκόσμιες εντάσεις βρίσκονται σε υψηλό επίπεδο. Συγκρούσεις, πόλεμοι και τρομοκρατικές ενέργειες γεμίζουν τώρα τους τίτλους και τα δελτία ειδήσεων. Ο κόσμος έχει παγιδευτεί σε μια φρενίτιδα, η οποία έχει οδηγήσει πολλούς να φοβούνται για την ίδια τους την ύπαρξη. Μια πάλη μεταξύ των υποτιθέμενων δυνάμεων του καλού και του κακού στη γη βρίσκεται σε εξέλιξη. Υπήρξε ένα κάλεσμα για όπλα, το οποίο οδήγησε στην απόδοση βίας με βία. Ασκήθηκε μεγάλη πίεση στα άτομα να «ενταχθούν στον αγώνα» με κάθε κόστος.

Η ανθρωπότητα γενικά δεν ζητάει βοήθεια από τον Θεό, αλλά βασίζεται στις δικές της μεθόδους για να φέρει

ειρήνην στον κόσμο. Σε αυτό το πλαίσιο, βρίσκουμε το παιδί του Θεού αντιμετώπιζομε πολλές σημαντικές αποφάσεις. Τι διδάσκει η Αγία Γραφή σχετικά με τη βία, τον πόλεμο και τη δολοφονία; Πώς μπορούν οι Γραφές να χρησιμοποιηθούν ως βάση για να αντιταχούμε στον πόλεμο και τη βία; Ελπίζουμε ότι η συζήτηση που ακολουθεί θα βοηθήσει τον αναγνώστη να βρει απαντήσεις σε αυτά τα σημαντικά ερωτήματα.

Οι Περιγραφές για τον Θεό στην Παλαιά Διαθήκη

Ο Θεός περιγράφεται συχνά στη Βίβλο χρησιμοποιώντας πολεμικούς όρους—τον «οργή του Κυρίου», όπως αναφέρεται στους Αριθμούς 11:10,33. Ο Ουράνιος Πατέρας είναι σαν «φωτιά που κατακαίει», γιατί «είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του ζωντανού Θεού». (Δευτ. 4:24· Εβρ. 10:31) «Σε μένα ανήκει η εκδίκηση και η ανταπόδοση». (Δευτ. 32:35) Οι Γραφές μας λένε επίσης ότι ο Θεός δεν μπορεί να κοιτάξει την αμαρτία, «Εσύ έχεις καθαρότερα μάτια από το να βλέπεις το κακό, και δεν μπορείς να κοιτάξεις την ανομία». (Αββ. 1:13) Ο Κύριος είναι «Θεός ζηλότυπος» και «άνθρωπος πολέμου», που σηκώνεται για να κρίνει τα έθνη στον ορισμένο καιρό του. — Έξοδ. 20:5· 15:3

Οι Άνδρες του Πολέμου του Ισραήλ

Στις σχέσεις του Θεού με το έθνος Ισραήλ, βλέπουμε ότι τους δόθηκε η οδηγία να καταμετρηθούν κατά στρατεύματα. «Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου, τὴν πρώτην τοῦ δευτέρου μηνός, εἰς τὸ δεύτερον ἔτος ἀφ’ οὗ ἐξήλθον ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων, Λάβετε τὸ κεφάλαιον πάσης τῆς συναγωγῆς τῶν υἱῶν Ισραὴλ κατὰ τὰς συγγενείας αὐτῶν, κατὰ τοὺς οἴκους τῶν πατέρων αὐτῶν, ἀπαριθμούντες κατ’ ὄνομα παν ἀρσενικόν κατὰ

κεφαλὴν αὐτῶν. Ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν καὶ ἐπάνω, πάντας τοὺς δυναμένους ἐν τῷ Ἰσραὴλ νὰ ἐξέλθωσιν εἰς πόλεμον, σὺ καὶ ὁ Ααρὼν ἀπαριθμήσατε αὐτοὺς κατὰ τὰ στρατεύματα αὐτῶν.» — Ἀριθμοὶ 1:1-3

Οἱ Ἰσραηλίτες συχνὰ οδηγούνταν ἀπὸ πολεμιστὲς στὸν ἀγῶνα τοὺς γιὰ νὰ ἀποκτήσουν στὴν κατοχὴ τοὺς τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή, ὁ «αρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Κυρίου», ἔλαβε οδηγίες ἀπὸ ἓναν ἄγγελο γιὰ τὸ πῶς νὰ καταστρέψει τὴν Ἱεριχώ. (Ἰησ. Ναυή 5:14· 6:2-5) Μὲ τὸ σάλπισμα τῶν σαλπίγγων καὶ τῇ θεϊκῇ παρέμβαση, τὰ τείχη τῆς πόλης «ἐπέσαν ἰσοπεδωμένα» καὶ «καταστράφηκαν ὁλοσχερῶς». — Ἰησ. Ναυή 6:20,21

Ὁ Θεὸς δίδαξε τὸν λαὸ Του πῶς νὰ πολεμᾷ. Ὁ Δαβὶδ μας λέει: «Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, τὸ φρούριόν μου, ὁ διδάσκων τὰς χεῖρας μου εἰς πόλεμον, τοὺς δακτύλους μου εἰς μάχην· τὸ ἐλέός μου καὶ τὸ οὐράνωμά μου, τὸ ὑψηλὸν καταφύγιόν μου καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς μου· ἡ ἀσπίς μου, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἤλπισα, ὅστις ὑποτάσσει τὸν λαόν μου ὑπ' ἐμέ.» — Ψαλμὸς 144:1,2

Ὁ Θεὸς Πολεμᾷ γιὰ τὸν Λαὸ Του

Ὁ Θεὸς πολέμησε γιὰ τὸν λαὸ Του ὅταν τὸν καταδίωκε ὁ Φαραὼ, ὁ βασιλιάς τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁ στρατὸς τοῦ ἀπὸ ἄλογα καὶ ἄρματα. «Καὶ ὅτε ἐπλησίασεν ὁ Φαραὼ, οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ὕψωσαν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν, καὶ ἰδοὺ, οἱ Αἰγύπτιοι ἤρχοντο ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα· καὶ ἀνεβόησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ εἶπον πρὸς τὸν Μωϋσῆν, Διότι δὲν ἦσαν μνήματα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξήγαγες ἡμᾶς διὰ νὰ ἀποθάνωμεν ἐν τῇ ἐρήμῳ; Διὰ τί ἐκάμες εἰς ἡμᾶς τούτο καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐξ Αἰγύπτου; δὲν εἶναι οὗτος ὁ λόγος τὸν ὁποῖόν σοι εἶπομεν ἐν Αἰγύπτῳ, λέγοντες, Ἄφες ἡμᾶς καὶ ας δουλεύωμεν τοὺς Αἰγυπτίους; διότι καλῆτερον ἦτο εἰς ἡμᾶς νὰ δουλεύωμεν τοὺς Αἰγυπτίους, παρά νὰ

αποθάνωμεν εν τη ερήμω. Και είπεν ο Μωϋσής προς τον λαόν, Μη φοβείσθε· σταθήτε και βλέπετε την σωτήριαν του Κυρίου, την οποίαν θέλει κάμει εις εσάς σήμερον· διότι τους Αιγυπτίους, τους οποίους είδετε σήμερον, δεν θέλετε ιδεί αυτούς πλέον εις τον αιώνα· ο Κύριος θέλει πολεμήσει διά σας· σεις δε θέλετε μένει ήσυχοι.» (Εξοδος 14:10-14) Τα νερά της θάλασσας χωρίστηκαν από τη δύναμη του Θεού, και το στράτευμα του Ισραήλ ελευθερώθηκε· τα στρατεύματα της Αιγύπτου καταστράφηκαν.

Αφηγούμενος μια μεταγενέστερη εμπειρία, «Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν λέγων, Κάμε την εκδίκησιν των υιών Ισραήλ κατά των Μαδιανιτών...Και ελάλησεν ο Μωϋσής προς τον λαόν, λέγων, Ας οπλισθώσιν από σας άνδρες εις πόλεμον και ας υπάγωσιν εναντίον του Μαδιάμ...ανά χιλίους από πάσης φυλής, εκ πασών των φυλών του Ισραήλ, θέλετε αποστείλει εις τον πόλεμον...και τους βασιλείς του Μαδιάμ εθανάτωσαν.» —Αριθμοί 31:1-8

«Καιρός για Κάθε Σκοπό»

Ένα άλλο σύνολο γραφών που πρέπει να ληφθούν υπόψη από την Παλαιά Διαθήκη βρίσκεται στον Εκκλησιαστή 3:1,3,8: «1 Χρόνος είναι εις πάντα, και καιρός παντί πράγματι υπό τον ουρανόν...3 καιρός του αποκτείνειν και καιρός του ιατρεύειν· καιρός του καταστρέφειν και καιρός του οικοδομείν...8 καιρός του αγαπήσαι και καιρός του μισήσαι· καιρός πολέμου και καιρός ειρήνης.» Πολλοί άνθρωποι έχουν χρησιμοποιήσει αυτές τις γραφές για να δικαιολογήσουν τη θανάτωση και τη συμμετοχή στον πόλεμο. Ωστόσο, όταν το εξετάσουμε αυτό πιο προσεκτικά, βλέπουμε ότι ο Σολομών έγραφε ως αποτέλεσμα των πολλών προηγούμενων εμπειριών και παρατηρήσεών του. Λέει μια άποψη από κοινωνικής

απόψεως. Βλέπει τους άνδρες να εργάζονται σκληρά σε κάθε είδους προσπάθεια και ρωτάει σοφά. «Τις ωφέλεια εις τον εργαζόμενον από όσα αυτός μοχθεί; Είδον τον περισπασμόν, τον οποίον έδωκεν ο Θεός εις τους υιούς των ανθρώπων διά να μοχθώσιν εν αυτώ.» —εδάφια 9,10

Ο Σολομώντας τελειώνει την ανάλυσή του στο Βιβλίο του Εκκλησιαστή με: «Ας ακούσωμεν το τέλος της όλης υποθέσεως· φοβού τον Θεόν και φύλαττε τας εντολάς αυτού, επειδή τούτο είναι το παν του ανθρώπου. Διότι ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον και παν κρυπτόν, είτε αγαθόν είτε πονηρόν.» —Εκκλησιαστής 12:13,14

Ένας Θεός Αγάπης

Υπό το πρίσμα των προαναφερθέντων, θέτουμε τώρα ένα εύλογο ερώτημα που πολλοί θέτουν: Αν ο Θεός είναι Θεός αγάπης, όπως μας λέει η Βίβλος, πώς μπορούμε να κατανοήσουμε τις εντολές του προς τα παιδιά του Ισραήλ, όπως να «εξολοθρεύσουν ολοκληρωτικά» τους εχθρούς τους; (Α΄ Ιωάννου 4:8,16· Δευτ. 12:2· 20:17) Πρέπει να θυμόμαστε ότι το έθνος του Ισραήλ ήταν ο λαός με τον οποίο ο Θεός είχε συνάψει διαθήκη: «Εσάς μόνον εγνώρισα εκ πάντων των γενών της γής·». —Αμώς 3:2

Το γεγονός ότι τα παιδιά του Ισραήλ ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού διδάσκεται με σαφήνεια στη Βίβλο. Σημειώνουμε τα λόγια του Προφήτη Ιερεμία: «Διότι καθώς η ζώνη κολλάται εις την οσφύν του ανθρώπου, ούτως εκόλλησα εις εμαυτόν πάντα τον οίκον Ισραήλ και πάντα τον οίκον Ιούδα, λέγει Κύριος· διά να ήναι εις εμέ λαός και όνομα και καύχημα και δόξα· αλλά δεν υπήκουσαν.». Θα είμαι ο «Θεός πασών των οικογενειών του Ισραήλ και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου». (Ιερ. 13:11· 31:1) Μιλώντας στον Ιακώβ, τον

πατέρα των δώδεκα φυλών του Ισραήλ, ο Θεός είπε: «Και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι, και εν τω σπέρματί σου πάσαι αι φυλαί της γῆς». —Γέν. 28:14

Η γη Χαναάν ήταν υπεσχεμένη στο «σπέρμα» ή τους απογόνους του Αβραάμ —δηλαδή, του Ισραήλ— αιώνες νωρίτερα. (Γέν. 11:31· 12:5-7) Ωστόσο, άλλοι λαοί είχαν εγκατασταθεί στη γη πριν από την άφιξη των Ισραηλιτών ως νόμιμοι κληρονόμοι υπό την ηγεσία του Ιησού του Ναυή. Φρικτές συνθήκες επικρατούσαν στη γη της επαγγελίας Χαναάν όταν ο Ισραήλ την κατέλαβε. Οι Φιλισταίοι, οι Αμορραίοι και άλλοι που κατείχαν τη γη ήταν πολύ διεφθαρμένοι, καθώς επιδίδονταν σε κάθε μορφή ειδωλολατρικής λατρείας, προσφέροντας ακόμη και ανθρωποθυσίες σε σχέση με τους ψεύτικους θεούς και τη θρησκεία τους. (Δευτ. 18:9-14) Επειδή η πονηρία και η εξαχρείωσή τους έφτασαν σε τέτοιο επίπεδο, ο Θεός, με τη σοφία και τη δικαιοσύνη Του, είδε ότι θα ήταν καλύτερο να τους καταστρέψει και να τοποθετήσει στη γη έναν λαό που, σύμφωνα με τις οδηγίες Του, θα έφτανε σε υψηλότερο βαθμό πολιτισμού.

Έτσι, ο Θεός έδωσε εντολή στους Ισραηλίτες να κατακτήσουν τη Χαναάν. Δεν ήταν κάτι που έγινε χωρίς την άδειά του και την καθοδήγησή του. Πριν εισέλθουν στη γη της επαγγελίας, ο Κύριος είχε θεσπίσει ένα σύστημα νόμων με τους Ισραηλίτες. Καταλάβαιναν ότι αν παρακούσουν αυτούς τους νόμους, θα τιμωρούνταν. Ένας από αυτούς τους νόμους ήταν: «Ου φονεύσεις». (Εξοδος 20:13) Οι γείτονες του Ισραήλ έκαναν συνεχώς πόλεμο εναντίον τους, αλλά αν ο Ισραήλ υπάκουε στον Θεό, θα τους βοηθούσε. Αν όμως παρακούαν τον Θεό, θα άφηνε τους εχθρούς τους να πετύχουν. —Λευιτ. 26:3,6-8,14,17

Προσωρινή Κατάσταση

Αργότερα στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός ξεκαθάρισε μέσω των προφητών ότι η παρούσα εποχή του κακού, του μίσους, του πολέμου και της φτώχειας ήταν μια προσωρινή κατάσταση. Το σχέδιό Του θα εξαλείψει τελικά κάθε πόλεμο, μίσος, απελπισία και φτώχεια. Αυτό θα συμβεί όταν εγκαθιδρυθεί η βασιλεία Του. Μέσω του Προφήτη Ησαΐα, ο Θεός είπε σχετικά με αυτή την εποχή: «Και θέλουνσι σφυρηλατήσει τας μαχαίρας αυτών διά υνία και τας λόγχας αυτών διά δρέπανα δεν θέλει σηκώσει μάχαιραν έθνος εναντίον έθνους, ουδέ θέλουνσι μάθει πλέον τον πόλεμον.» «Δεν θέλουνσι κακοποιεί ουδέ φθείρει εν όλω τω αγίω μου όρει.» —Ησ. 2:4· 11:9

Η Άποψις της Καινής Διαθήκης Περί του Πολέμου

Ας εξετάσουμε τώρα τις διδασκαλίες του Θεού στην Καινή Διαθήκη, στις οποίες σύντομα γίνεται φανερό ότι έχει συμβεί μια αλλαγή. Ο Ουράνιος Πατέρας τώρα αντιμετωπίζει διαφορετικά το έθνος του Ισραήλ, και όλα ξεκινούν από τον Υιό του, τον Ιησού. Στην προανθρώπινη ύπαρξή του, ο Υιός του Θεού ονομάζεται «ο Λόγος [Ελληνικά: λόγος]» του Θεού. (Ιωάννης 1:1) Αργότερα στο ίδιο κεφάλαιο, ο Ιωάννης γράφει: «Ο Λόγος έγινε σάρκα και κατοίκησε ανάμεσά μας, (και είδαμε τη δόξα του, τη δόξα ως μονογενούς από τον Πατέρα,) γεμάτος χάρη και αλήθεια». (εδ. 14) «Ήταν στον κόσμο, και ο κόσμος έγινε μέσω αυτού, και ο κόσμος δεν τον γνώρισε. Ήρθε στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν». (εδ. 10,11) Γνωρίζουμε ότι το «δικοί του» αναφέρεται στο έθνος του Ισραήλ. Απορρίφθηκε από αυτούς σε εκπλήρωση της Γραφής, «Καταπεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων». —Ησ. 53:3

Όταν ο Πιλάτος ρώτησε τους Ιουδαίους, οι οποίοι

ήταν συγκεντρωμένοι στη δίκη του Κυρίου μας, «Τι λοιπόν να τον κάνω τον Ιησού, τον λεγόμενο Χριστό; Κι όλοι του λένε: Ας σταυρωθεί!». (Ματθ. 27:22) Όπως διαβάζουμε στο τέλος της αφήγησης, ο Πιλάτος έπλυνε τας χείρας του, μη βρίσκοντας κανένα λάθος σε αυτόν. «Τότε απάντησε όλος ο λαός και είπε: Το αίμα του ας είναι επάνω μας και επάνω στα παιδιά μας». —Ματθ. 27:25

Καθ' όλη τη διάρκεια της διακονίας του, ο Ιησούς ποθούσε να βοηθήσει το Ισραήλ. «34 Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς αυτήν, ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ' ον τρόπον η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε. 35 Ιδού, σας αφήνεται ο οίκός σας έρημος.» (Λουκάς 13:34,35) Λόγω αυτής της απόρριψης του μονογενούς Υιού του Θεού, το Ισραήλ απέτυχε να αποκτήσει αυτό που ζητούσε από καιρό. Επιθυμούσαν να αποκτήσουν συνεχείς ευλογίες και ευημερία υπό την καθοδήγηση του Θεού. «Τι λοιπόν; Ο Ισραήλ δεν επέτυχεν εκείνο το οποίον ζητεί, οι εκλεκτοί όμως επέτυχον· οι δε λοιποί ετυφλώθησαν, καθώς είναι γεγραμμένον· Έδωκεν εις αυτούς ο Θεός πνεύμα νυσταγμού, οφθαλμούς διά να μη βλέπωσι και ώτα διά να μη ακούωσιν, έως της σήμερον ημέρας.» —Ρωμ. 11:7,8

Παραδείγματα για να Μας Διδάξουν

Αναφέρουμε ξανά, χρησιμοποιώντας τις Γραφές, τον σκοπό της σχέσης του Θεού με τον Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη. «Δεν θέλω δε να αγνοήτε, αδελφοί, ότι οι πατέρες ημών ήσαν πάντες υπό την νεφέλην, και πάντες διά της θαλάσσης διήλθον...Ταύτα δε έγειναν παραδείγματα ημών, διά να μη ήμεθα ημείς επιθυμηταί κακών, καθώς και εκείνοι επεθύμησαν.» —Α' Κορινθίους 10:1,6

Από αυτό το ιστορικό αρχείο έχουμε προειδοποιήσεις και την ευκαιρία να μάθουμε από τις αποτυχίες του Ισραήλ, ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε το καλύτερο δυνατό για να υπηρετήσουμε τον Θεό. Ο φυσικός Ισραήλ δεν ήταν ποτέ κληρονόμος άνευ όρων κανενός μέρους της υπόσχεσης που δόθηκε στον Αβραάμ: «Και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι πάσαι αι φυλαί της γης.» (Γέν. 12:3) Όταν ο Θεός συνήψε τη διαθήκη του με τον Ισραήλ, η συνεννόηση ήταν ότι αν τηρούσαν τον Νόμο, θα είχαν αιώνια ζωή. Αυτό θα τους επέτρεπε στη συνέχεια να κληρονομήσουν την υπόσχεση που δόθηκε στον Αβραάμ και θα τους έδινε το προνόμιο να ευλογούν «όλες τις φυλές της γης».

Οι Κληρονόμοι των Υποσχέσεων του Θεού

Τα λόγια του Αποστόλου Πέτρου, «Σε εσάς είναι η υπόσχεση και στα παιδιά σας», βρίσκονται σε πλήρη αρμονία με όλες τις δοσοληψίες του Κυρίου με τον Ισραήλ, συμπεριλαμβανομένης της διαθήκης του μαζί τους ως παιδιά του δούλου του, του Αβραάμ. (Πράξεις 2:39) Είχαν ακόμα αυτή την ελπίδα στην εποχή του Ιησού, όπως είπε ο Παύλος, «εις την οποίαν το δωδεκάφυλον ημών γένος, λατρεύον εκτενώς τον Θεόν νύκτα και ημέραν, ελπίζει να καταντήση». (Πράξεις 26:7) Όταν ο Ισραήλ, ως έθνος, αποδείχθηκε ανάξιος για να γίνει κληρονόμος των Αβρααμικών υποσχέσεων, συμβολικά μιλώντας, αποκόπηκαν και δόθηκε στα έθνη η ευκαιρία να μπολιαστούν για να πάρουν τη θέση τους. Αυτά τα έθνη, τώρα ως άτομα, μπορούσαν να γίνουν μέτοχοι «της ρίζας και του πάχους της ελιάς»—δηλαδή, των υποσχέσεων των Αβραάμ. —Ρωμ. 11:17

Από εκείνη την εποχή και μετά, μόνο τα άτομα, Εβραίοι ή Εθνικοί, που δέχτηκαν τον Χριστό έγιναν «κληρονόμοι σύμφωνα με την επαγγελία», ως μέλη του

πνευματικού σπέρματος του Αβραάμ. (Γαλ. 3:29) «Η πέτρα [ο Ιησούς] την οποία απέρριψαν οι οικοδόμοι [ο Ισραήλ ως έθνος], αυτή έγινε ο ακρογωνιαίος λίθος... Η βασιλεία του Θεού θα αφαιρεθεί από εσάς και θα δοθεί σε έθνος που κάνει τους καρπούς της.» —Ματθ. 21:42,43

Εφόσον ο Ισραήλ δεν ήταν έτοιμος να χρησιμοποιηθεί για την ευλογία άλλων εθνών, η θέση που είχαν βάσει της διαθήκης τους με τον Θεό έπαψε να ισχύει, και η υπόσχεση να είναι «βασίλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον» έπαψε επίσης να είναι δική τους. (Εξοδος 19:6) «Δόθηκε σε ένα έθνος»—δηλαδή, το «έκλεκτόν βασίλειον, ιεράτευμα έθνος άγιον» δόθηκε στον... πνευματικό Ισραήλ. (Α΄ Πέτρου 2:9) Μας λένε ότι αυτό το έθνος είναι ξεχωριστό και διακριτό από όλα τα άλλα, και έχει συγκεντρωθεί από τον Θεό από όλους τους λαούς της γης — «ώστε να λάβη εξ αυτών λαόν διά το όνομα αυτού». —Πράξεις 15:14

Η Απόρριψη της Βίας και των Πολέμων

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι σίγουρα το κλειδί για την αλλαγή στις διδασκαλίες που παρουσιάζονται στην Καινή Διαθήκη. Ο Ιησούς απέρριψε τις έννοιες της βίας και του πολέμου που είχαν γίνει γνωστές και αποδεκτές από τον κόσμο. Μέσα από τις διδασκαλίες του και με το παράδειγμά του, μας παρείχε ένα πολύ υψηλότερο πρότυπο. «Εντολήν καινήν δίδω υμίν, να αγαπάτε αλλήλους· καθώς εγώ ηγάπησα υμάς, και υμείς να αγαπάτε αλλήλους. Εκ τούτου θέλουσι γνωρίσει πάντες ότι είσθε μαθηταί μου, εάν έχητε αγάπην προς αλλήλους». (Ιωάννης 13:34,35) Αυτή είναι μια ανώτερη εντολή, ένας ανώτερος νόμος, από αυτόν που δόθηκε στους Ιουδαίους βάσει της διαθήκης τους με τον Θεό. Ο νόμος που δόθηκε από τον Χριστό είναι ο νόμος της διαθήκης του Χριστιανού· είναι ο νόμος της αγάπης.

Δίνεται σε όλους εκείνους που έχουν ενταχθεί στη “σχολή” του Χριστού και που ελπίζουν να γίνουν μέρος του Πνευματικού Ισραήλ. Ο Ιησούς συνόψισε την εντολή της αγάπης ως εξής: «Θα αγαπάς Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου. ... Θα αγαπάς τον πλησίον σου ως σεαυτόν». —Ματθ. 22:37,39

Η βία, ως αποτέλεσμα της αμαρτίας, είναι αχαλίνωτη στον κόσμο σήμερα. Υπάρχει σε πολλές μορφές και περιλαμβάνει σχεδόν κάθε πολιτισμό είτε με τον έναν είτε με τον άλλον τρόπο. Ο Σατανάς, ο δημιουργός της αμαρτίας, περιφέρεται στον κόσμο «σαν βρυχώμενο λιοντάρι... ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει». (Α΄ Πέτρου 5:8) Είναι ο «θεός αυτού του κόσμου» και «τύφλωσε τις διάνοιες εκείνων που δεν πιστεύουν». (Β΄ Κορινθίους 4:4) Λόγω της επιρροής του Σατανά, η βία διαποτίζει τη σημερινή κοινωνία.

Σήμερα βλέπουμε βία στο σπίτι, μεταξύ γειτόνων, σε σχολεία, εκκλησίες και στον χώρο εργασίας, ακόμη και μεταξύ αγνώστων, για να μην αναφέρουμε τις βίαιες συγκρούσεις μεταξύ εθνών. Όλα αυτά είναι αντίθετα με τις διδασκαλίες του Ιησού. Αυτός απέρριψε τη βία και την προσωπική χρήση βίας για την επίλυση διαφορών. Επί παραδείγματι, στο Ιωάννη 18:10,1, ο Ιησούς διόρθωσε τον Πέτρο επειδή τράβηξε το σπαθί του εναντίον ενός υπηρέτη του Αρχιερέα, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό του υπηρέτη. Είπε στον Πέτρο: «Βάλε το σπαθί σου στη θήκη».

Δεν ακούμε ποτέ ξανά για τους μαθητές να χρησιμοποιούν τη βία στην υπηρεσία του Κυρίου. Ο Ιησούς θα μπορούσε να είχε καλέσει σε υπηρεσία «δώδεκα λεγεώνες αγγέλων», αλλά δεν το έκανε. (Ματθ. 26:53) Δεν ήταν πρόθυμος να χρησιμοποιήσει τη θεϊκή δύναμη για το προσωπικό του συμφέρον. Ο Ιησούς δεν

προσευχήθηκε ποτέ για απελευθέρωση από τα προβλήματά του, αλλά τα υπέμεινε με χαρά ως μέρος της θυσίας του. Οι μαθητές του Χριστού θα πρέπει επίσης να κάνουν το ίδιο πράγμα. «Ας είναι μέσα σας αυτό το φρόνημα, το οποίο ήταν και στον Χριστό Ιησού». —Φιλ. 2:5

Η Νέα Στάση Απέναντι στους Εχθρούς

Ο Κύριός μας κήρυξε επίσης σχετικά με μια νέα στάση απέναντι στους εχθρούς μας. «Εγώ όμως σας λέγω, Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευλογείτε εκείνους, οίτινες σας καταρώνται, ευεργετείτε εκείνους, οίτινες σας μισούσι, και προσεύχεσθε υπέρ εκείνων, οίτινες σας βλάπτουσι και σας κατατρέχουσι.» (Ματθ. 5:44) Αρχικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό είναι ένα υψηλό πρότυπο για να ζούμε, και θα είχαμε δίκιο. Αυτό το είδος αγάπης υπερβαίνει κατά πολύ την αγάπη για τον πλησίον μας. Έχει ειπωθεί ότι είναι εύκολο να αγαπάμε αυτούς που μας αγαπούν. Ωστόσο, το να αγαπάμε τους εχθρούς μας, απαιτεί μια καρδιά τόσο γεμάτη αγάπη που ούτε κανένας εχθρός δεν θα μπορούσε ούτε καν να διεγείρει στις καρδιές μας κακές προθέσεις. Δεν θα υπήρχε χώρος για πράξεις ανταπόδοσης ή μίσους.

Αυτό δεν σημαίνει ότι εγκρίνουμε το κακό ή την αδικία, αλλά δεν πρέπει να συμμετέχουμε σε αυτήν. Είμαστε αντίθετοι με την καταπίεση των αδύναμων και αβοήθητων. Η νοοτροπία πολλών στον κόσμο σήμερα είναι να δικαιολογούν την αδικία προς τους άλλους για να σώσουν τον εαυτό τους. Πρέπει να «μισούμε το κακό και να αγαπάμε το καλό», αλλά δεν πρέπει να ανταποδίδουμε κακόν αντί κακού στους άλλους, ακόμη και στους εχθρούς μας. (Αμώς 5:15) Ας θυμόμαστε ότι όσοι αμαρτάνουν και κάνουν κακό ενώπιον του Θεού θα έχουν την ανταμοιβή τους. —Α΄ Κορινθίους 3:8

Οι Αρχές της Ζωής

Ο Κύριός μας Ιησούς δίδαξε αρχές ζωής που χαρακτηρίζονται από συμπάθεια, πραότητα, έλεος, αγνότητα και ειρηνοποίηση. «Μακάριοι οι πενθούντες· ... Μακάριοι οι πραείς· ... Μακάριοι οι ελεήμονες· ... Μακάριοι οι καθαροί την καρδίαν· ... Μακάριοι οι ειρηνοποιοί· διότι αυτοί υιοί Θεού ονομασθήσονται». (Ματθ. 5:4-9) Ο Κύριός μας είπε αυτά τα λόγια στην Επί του Όρους Ομιλία του για να διδάξει τους μαθητές Του και, με τη σειρά μας, εμάς. Θέλει να είμαστε συμπονετικοί προς όσους βρίσκονται σε δύσκολες συνθήκες, να ασκούμε πραότητα και αυτοσυγκράτηση, να είμαστε ελεήμονες προς τους άλλους, να έχουμε αγνές καρδιές, απαλλαγμένες από θυμό και κακία, και να είμαστε πάντα ειρηνοποιοί. Δεν θα είμαστε πάντα σε θέση να κάνουμε αυτά τα πράγματα τέλεια, αλλά θέλουμε να έχουμε τέλειες και αγνές προθέσεις. Ο λαός του Κυρίου πρέπει να είναι βοηθητικός. «Όσο λοιπόν έχουμε καιρό, ας αγαθοποιούμε όλους τους ανθρώπους» και ας μην ενωνόμαστε με τα αισθήματα αυτού του εμπόλεμου κόσμου. —Γαλ. 6:10

Η αγνότητα της καρδιάς απέναντι στον Θεό εκδηλώνεται στις προσπάθειες να ζούμε ειρηνικά και να προάγουμε την ειρήνη στους άλλους. Ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «Ει δυνατόν, όσον το αφ' υμών, ειρηνεύετε μετά πάντων ανθρώπων.» (Ρωμ. 12:18) Αυτό είναι ιδιαίτερα απαραίτητο σε αυτή την εποχή στην οποία ζούμε, ακόμη και αν η ειρήνη δεν μας ανταποδίδεται.

Οι εχθροί της δικαιοσύνης αγαπούν «το σκοτάδι μάλλον παρά το φως, επειδή τα έργα τους ήταν πονηρά». (Ιωάννης 3:19) Ο Κύριος δεν αναζητά αυτά, αλλά εκείνους που είναι τόσο πιστοί στις αρχές της δικαιοσύνης, ώστε να τις εφαρμόζουν ακόμη και στους εχθρούς τους όταν διώκονται. «Μακάριοι είσθε, όταν σας ονειδίσωσι

και διώξωσι και είπωσιν εναντίον σας πάντα κακόν λόγον ψευδόμενοι ένεκεν εμού. Χαίρετε και αγαλλιιάσθε, διότι ο μισθός σας είναι πολύς εν τοις ουρανοίς.» (Ματθαίος 5:11,12) Ο Απόστολος Πέτρος έγραψε επίσης: «Εάν πάσχη ως Χριστιανός, ας μη αισχύνηται, αλλ' ας δοξάζη τον Θεόν κατά τούτο.» (Α' Πέτρου 4:16) Ο Κύριός μας μας δίνει προσωπική διαβεβαίωση όταν μας λέει: «Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσείτε, εγώ ενίκησα τον κόσμον.» —Ιωάννης 16:33

Οι Ευθύνες των Χριστιανών

Πρέπει να υπακούμε στους νόμους του ανθρώπου όταν δεν συγκρούονται με τους νόμους του Θεού. Ωστόσο, όταν συγκρούονται, ο Χριστιανός πρέπει να είναι υπεύθυνος απέναντι στους νόμους του Θεού, όχι στους ανθρώπινους. Σημειώστε τις νουθεσίες που μας δίνονται σχετικά με αυτό. «Σεις όμως είσθε γένος εκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, όστις σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φώς· οι ποτέ μη όντες λαός, τώρα δε λαός του Θεού, οι ποτέ μη ηλεημένοι, τώρα δε ελεηθέντες. Αγαπητοί, σας παρακαλώ ως ξένους και παρεπιδήμους, να απέχητε από των σαρκικών επιθυμιών, αίτινες στρατεύονται κατά της ψυχής.» (Α' Πέτρου 2:9,11) «Πρέπει να υπακούμε στον Θεό μάλλον παρά στους ανθρώπους.» —Πράξεις 5:29

Γνωρίζουμε ότι ο Ουράνιος Πατέρας θεωρεί την υπακοή στο θέλημά του ως ένα πολύ σημαντικό ζήτημα. Αυτό μας το έχουν δείξει τα πολλά μαθήματα που έχουμε σημειώσει σχετικά με το έθνος του Ισραήλ. Μια σημαντική αρχή που μας έχει διδάξει ο Ιησούς είναι η εξής: «Τότε λέγει προς αυτούς· Απόδοτε λοιπόν τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα και τα του Θεού εις τον Θεόν.»

(Ματθ. 22:21) Μας λέγεται επίσης: «Υποτάχθηκε λοιπόν εις πάσαν ανθρωπίνην διάταξιν διά τον Κύριον.» (Α΄ Πέτρ. 2:13) «Απόδοτε λοιπόν εις πάντας τα οφειλόμενα, εις όντινα οφείλετε τον φόρον τον φόρον, εις όντινα τον δασμόν τον δασμόν, εις όντινα τον φόβον τον φόβον, εις όντινα την τιμήν την τιμήν.» (Ρωμ. 13:7) Αυτές οι αρχές ισχύουν όλες εκτός από τις περιπτώσεις όπου η εκπαιδευμένη συνειδήσή μας και οι νόμοι του Θεού θα παραβιάζονταν.

Ο Ουράνιος Πατέρας επεξεργάζεται τα πάντα σε αυτόν τον ταραγμένο κόσμο σύμφωνα με τα σχέδιά του και τους σκοπούς του. Εξετάζει ιδιαίτερα το πώς ζούμε σύμφωνα με τις διδασκαλίες που μας αποκαλύφθηκαν από τον αγαπητό του Υιό. Οι πύρινες καταιγίδες του παρόντος καιρού θα δοκιμάσουν «το έργον εκάστου οποίον είναι». (Α΄ Κορινθίους 3:13) Θα αποκαλύψουν τον τύπο του χαρακτήρα που έχουμε αναπτύξει κατά τη διάρκεια της ζωής μας. Η πίστη μας πρέπει να βασίζεται στις πολύτιμες υποσχέσεις του Θεού, οι οποίες απεικονίζονται ως «χρυσός, ασήμι, πολύτιμοι λίθοι». Δεν πρέπει να χτίζουμε ακατάλληλα με άλλα υλικά που δεν αντέχουν σε αυτή τη δοκιμασία με φωτιά. Ο Απόστολος μας λέει ότι όλα όσα κατασκευάζονται σύμφωνα με ανθρώπινες θεωρίες, μεθόδους και παραδόσεις, που απεικονίζονται ως «ξύλο, σανό, άχυρο», θα καταστραφούν. —εδ. 10-15

Ο Ουράνιος Πατέρας επιτρέπει σε όλα τα έθνη να εξαπατούν τους εαυτούς τους νομίζοντας ότι μπορούν να λύσουν όλα τα προβλήματα του κόσμου. Έχουμε δει ότι η ειρήνη δεν ήταν ποτέ μακροχρόνια. Νέες συγκρούσεις προκύπτουν ξαφνικά. Αυτά τα γεγονότα που ο Θεός επέτρεψε να προετοιμάσουν τον κόσμο της ανθρωπότητας για τη βασιλεία του της αιώνιας ειρήνης, που θα κυβερνηθεί από τον Υιό του, τον Χριστό Ιησού, τον

«Ἄρχοντα Ειρήνης». (Ησ. 9:6,7) «Ελθέτω η βασιλεία σου· γεννηθήτω το θέλημά σου επί της γης», μας δίδαξε ο Ιησούς να προσευχόμαστε. —Ματθ. 6:10

Συμπερασματικές Σκέψεις

Στις εμπειρίες του Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός επέτρεψε να διεξαχθούν πόλεμοι προκειμένου να επιτευχθούν ορισμένοι σκοποί σχετικά με τις αρχικές υποσχέσεις που είχαν δοθεί στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ. Οι περισσότερες από αυτές τις συγκρούσεις σχετίζονταν με τη γη που εδόθη δι' επαγγελίας αιώνες πριν στον λαό του Ισραήλ, αλλά η οποία κατελήφθη από ειδωλολατρικά και πονηρά έθνη. Τέτοιοι πόλεμοι και συγκρούσεις είχαν εξουσιοδοτηθεί από τον Θεό και όχι από τον άνθρωπο ούτε από τις επίγειες κυβερνήσεις.

Αντιθέτως, στην Καινή Διαθήκη, αυτές οι προηγούμενες εμπειρίες του Ισραήλ εξυπηρέτησαν τον σκοπό τους όσον αφορά τον Θεό. Αυτός ο σκοπός ήταν τα μαθήματα που έμαθαν μέσα από αυτές τις δύσκολες εμπειρίες να χρησιμεύσουν ως «διδάσκαλος» που θα τους έφερνε στον Χριστό, τον Ἄρχοντα της Ειρήνης. —Γαλ. 3:24

Ο Ιησούς απέρριψε τις έννοιες της βίας και του πολέμου. Δίδαξε με το παράδειγμά του και μέσω της καθιέρωσης της εντολής του «να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη σου την καρδιά» και «να αγαπάς τον πλησίον σου ως εαυτόν». (Ματθ. 22:37,39) Αυτή η νέα στάση απέναντι στους εχθρούς μας απορρίπτει τη χρήση βίας και δολοφονίας. Έτσι, ο Παύλος μας λέει: «Ζητείτε ειρήνην μετά πάντων, και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον». —Εβρ. 12:14

Σύντομα, το εναρκτήριο εδάφιο μας θα εκπληρωθεί: «Καταπαύει τους πολέμους έως των περάτων της γής· συντρίβει τόξον και κατακόπτει λόγχην·

καίει αμάξας εν πυρί.» (Ψαλμός 46:9) Ο Λόγος του Θεού υπόσχεται περαιτέρω: «Δεν θέλει πλέον ακούεσθαι βία εν τη γη σου, ερήμωσις και καταστροφή εν τοις ορίοις σου· αλλά θέλεις ονομάζει τα τείχη σου Σωτηρίαν και τας πύλας σου Αίνεσιν.» (Ησ. 60:18) Όλοι όσοι σκοτώθηκαν ως αποτέλεσμα πολέμου και άλλων βίαιων πράξεων θα αναστηθούν από τους νεκρούς. (Ιωάννης 5:28,29) Όλοι οι άνθρωποι θα γνωρίσουν μια μέρα αιώνια ειρήνη, και θα έχουν την ευκαιρία να ζήσουν στη συνέχεια αρμονικά σε μια αποκατεστημένη, τέλεια γη για πάντα. Ένα τέτοιο ένδοξο αποτέλεσμα θα είναι το αποκορύφωμα της αποκατάστασης «πάντων των πραγμάτων, τα οποία ο Θεός ελάλησε δια στόματος πάντων των αγίων προφητών αυτού από καταβολής του κόσμου». —Πράξεις 3:21 ■
